

Sex náš každodenný

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Mária Nováková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Neurosciencenews.com

O knihe

Nevhodné pre deti a slabšie povahy. Smútok, násilie, vynútený sex a zničený sen troch žien je neustálym hororom a nekonečnou nočnou morou. Nie je na základe skutočnej udalosti. Alebo je? Krátka poviedka ukazuje hrôzu i odvahu.

Sex náš každodenný

Inflácia, neďaleká vojna, minimálna odmena za opatrovanie či problémy v rodine, aké si nikto nepraje. Tieto a mnohé ďalšie problémy poznajú ženy i muži. Je jedno, aké majú meno, problémy sa opakujú a kopia na seba, ako všetky vrstvy tehál pri stavaní domu, ktorý si nemôžu dovoliť.

Žaneta už týždeň prezerá letáky. Kaufland, Lidl, Billa, Tesco. Všetky letáky sa dajú ľahko zohnať. Ale čo s nimi? Krúžkuje sa niečo, čo sa oplatí. Alebo vlastne ani neoplatí a nikto jej to nekúpi. Katka je na tom podobne, ale ako slabozraká si pozerá letáky len s pomocou Žanety alebo majestátnej lupy. Júlia by radšej ako podporu brala bohatého princa, alebo aspoň Rómea. Na rozdiel od Júlie z Verony nemá ani balkón a na základe dlhov jej hrozí, že príde aj o tú svoju úbohú stavbu, ktorá je oficiálne obyčajný jednoizbák.

Žaneta, samozrejme, tiež nie je bez chyby. Kto je? Nejde jej úplne slovenčina. Narobí v nej vždy hromadu chýb. Češtine rozumie, ale horšie ako ostatné. Angličtina, nemčina či ruština je pre ňu neprekonateľný problém, ktorý jednoducho nerieši. O to viac ju desí to, čo často nachádza v novinách či na internete. Hľadajú počítačového grafika, programátora alebo niekoho, kto ovláda niekoľko jazykov a bez problémov zvláda stresové situácie.

Všetky tri ženy sú z jednej ulice. Ani jedna nie je šťastná, obľúbená či ozdobená obrúčkou. Každá chce viac.

Všetky tri ženy, Žaneta, Katka a Júlia, sa stretávajú na lavičke pred starou budovou, ktorá pamätá lepšie časy. Spoločne sa snažia nájsť nádej, ale pohľady im sklzávajú k ubiehajúcej realite, ktorá im neprináša nič dobré. Hovorí sa, že zúfalé časy si vyžadujú zúfalé činy, a ich myšlienky sa začínajú prehlbovať.

„Musíme niečo urobiť,“ navrhuje Katka, zatiaľ čo si prezerá leták s inzerátom. „Počula som o práci v Nemecku. Povedali, že sa tam zarába slušne. Môžeme si zarobiť a vyhrabať sa z tejto diery.“

Júlia sa zamyslí, zatiaľ čo v jej hlave prebehne predstava o bezstarostnom živote. „A čo ak je to podvod? Nechcem sa ocitnúť v ešte väčších problémoch, ako sme teraz. Ale...“ v jej hlase je náznak zúfalstva. „Mám dlhy, a ak nevrátim peniaze, stratím všetko. Aj svoju strechu nad hlavou.“

Žaneta sa zamračí. „Možno by sme to mohli vyskúšať. Ak to nevyjde, aspoň sa pokúsime. Ale ak to vyjde, môžeme sa mať lepšie, nie?“

Po niekoľkých dňoch rozhodovania sa konečne rozhodnú. Balia si pár vecí a nasadajú do vlaku, ktorý ich viezce cez ohromnú hromadu zastávok až do Nemecka. Vzduch v kabíne je naplnený napätím a očakávaním. Všetko sa zdá byť jasné, ale ich vnútorné obavy sa nedajú len tak zahodiť.

Po príchode ich víta mladý muž, ktorý dáva dohromady češtinu a nemčinu. Všetci, okrem Žanety, mu bez problémov rozumejú. Nepáči sa jej. Pôsobí ako nejaký panák s naučenými frázami, ale čo iné jej zostáva?

Budova, do ktorej ich privádzajú, vyzerá viac ako väzenie než zamestnanie. Zvonku pôsobí skôr ako opustená továreň s matne osvetlenými oknami. Dáva to úplnú logiku. Nejdú na dovolenku, ale za prácou. Väčšina okien je zatvorená.

„Čo to má znamenať? Kde je práca?“ pýta sa Katka, zatiaľ čo sa obzerá okolo seba. Žaneta ju len bezradne pozoruje. „Musíme počkať, snád' nám to vysvetlí.“

Konečne sa pred nimi objaví staršia žena, ktorá sa predstavuje ako dozorkyňa. „Vítam vás. Dnes vám vysvetlíme pravidlá. Ako

nováčikovia budete musieť prejsť previerkou,“ hovorí monotónne, akoby odrecitovala naučený text. Vie dobre po slovensky, rozhodne lepšie ako ten muž na stanici.

Dievčatá sa medzi sebou zamieňajú pohľady. Dozorkyňa im vysvetľuje prácu. Stále tým istým monotónnym hlasom hovorí o vstávaní a večierke. Skôr, ako o práci, hovorí o spaní. To je všetkým trom podozrivé.

„Julka, čo to má znamenať?“ pýta sa Katka. „Toto asi nie je žiadna normálna práca. Poďme preč.“

Dozorkyňa zatiaľ hovorí ďalšie podrobnosti a naznačuje, že nie je úniku. Detailne vysvetľuje deň. Je jedno, či je ten deň piatok alebo sviatok, bude to rovnaké. Môžu pracovať, môžu pozerat' televízor, lúštiť krížovky či zarobiť si peniaze a poslať ich domov. Ale má to háčik. Existujú dva typy žien. Dozorkyňa ich pomenováva ako smädné ťavy a ako víly.

„Čo to je? To sa nejak stratilo v preklade? Aké ťavy? Aké víly? Sme normálne ženy. Vieme variť, prať, starať sa o deti, opatrovať či upratovať. A mnohé ďalšie veci. Tak aké ťavy?“ pýta sa znovu Katka.

„Ak si víla, tak je tvoj deň dobrý. Ak si ťava, tvoj deň je zlý.“ Dozorkyňa ukazuje niekoľko mužov, ktorí sa tu nachádzajú tiež. Celkovo je v budove viac mužov i žien. Kým ženy vyzerajú často depresívne, muži sa pri pohľade na nové ženy usmievajú a rozprávajú sa navzájom. Po Nemecky.

„Ako sa stanem vílou?“ pýta sa Žaneta so sarkastickým tónom.

„Ak máš kartičku, si víla. Ak nemáš, si ťava. Všetky ste zatiaľ ťavy.“ Dozorkyňa zároveň po nemecky hovorí blízkym chlapom, aby im násilne zobrali veci. Všetko, čo majú. Mobily, peňaženky s dokladmi i náušnice.

Dozorkyňa ich necháva samé, nech sa pokojne rozprávajú. Všetky tri ženy neostávajú ticho a snažia sa pochopiť, o čo ide. Žaneta je to jasné.

„Asi tomu rozumiem. Sme v pasci. Nech nám natárajú čokoľvek, nič z toho nemusia splniť.“

„Ja tomu vôbec nerozumiem,“ hovorí nahlas a depresívne Katka. „Nevidím dôvod, prečo by sme tu mali ostať.“

„O to sa určite postarajú. Budeme tu, kým nás tu budú chcieť mať.“ odpovedá jej Žaneta.

„Ja musím zaplatiť dlhy. Potrebujem peniaze,“ pridáva sa Júlia.

„Pche. Urobia si z teba čo len chcú a ty si myslíš, že ťa budú kráľovsky platiť? Ty si tak naivná, Julka!“

Po chvíli sa dozorkyňa vracia a ukazuje jednoduchú kartičku. Podobnú tým, ktoré sa bežne dávajú do bankomatu. Otvára ňou dvere do záchodov a následne do kuchyne. Ona má modrú, tak ako i muži, ktorí na tri ženy kývajú práve s týmito kartami. Po ukázaní karty ide dozorkyňa preč, bez ďalších slov.

„Möchten Sie eine Karte?“ pýta sa jeden z mužov a za ním sa to isté pýta ďalší a ďalší. Najviac mužov si všíma Žaneta.

„Odpál!“

Zvyšok dňa sa všetky tri ženy snažia stráviť v relatívnom bezpečí. Dostávajú ubytovanie. Do miestnosti pre dve osoby presúvajú muži tretiu posteľ. Výsledok je jasný. Málo miesta, málo pohodlia a ešte menej súkromia.

„Sme ako sardinky,“ poznamenáva Júlia a odrazu sa jej malý byt zdá byť v porovnaní s týmto ako palác.

„Dobrá noc, sardinka,“ odpovedá jej Žaneta a po chvíli všetky tri zaspávajú. Končí sa prvý deň.

V nasledujúcom dni sa atmosféra v budove stáva čoraz hustejšou. Žaneta, Katka a Júlia sa snažia zistiť, či sa vôbec dá nejak uniknúť. Strach z dozorkyne a najrôznejších mužov ich znova a znova núti zamyslieť sa nad svojim rozhodnutím.

„Musíme sa pokúsiť získať tie kartičky,“ navrhuje Žaneta, keď sú všetky tri posadené na posteliach. „Ak budeme mať kartu, budeme mať aspoň trošku slobody a šancu plánovať. Bez nej sme v totálnej prdeli.“

Katka len pokrčí plecami. „Ale čo ak sa zapojíme a dostaneme sa do ešte horšej situácie? Tie iné aktivity vyzerajú podozrivo. Môže to byť len pasca.“

„To je pravda,“ pridáva sa Júlia, „ale čo iné môžeme robiť? Musíme niečo riskovať. Inak skončíme ako tie dievčatá a ženy okolo nás.“

S postupom času sa ziaľ a beznádej prehľbujú, a s nimi aj nádeje na únik. Ale nie je to len o úniku. Žaneta nemôže ísť ani na toaletu. Žiadna z nich nemôže ísť. Kuchyňa a jedáleň je tiež na kartu. Vidia, ako si to bežne otvárajú muži i niektoré ženy.

Muži majú modrú kartu, ženy červenú. Fungujú však pravdepodobne rovnako.

„Prečo nemôžem čúrať! Ja chcem čúrať! Naposledy som ešte vo vlaku!“ spomína Katka.

„Čo čúrať, ja sa musím napiť. Nemám dobré srdce. Aj jest' by som mala. Som rada, že nepotrebujem inzulín,“ dodáva Júlia. Všíma si, spoločne s Katarínou, že Žaneta je ticho.

„Čo je?“

„Všetko. Je mi všetko. Bude len horšie. Krista aj s týmto Nemeckom zasraným!“ Žaneta hovorí mimoriadne podráždene, ale nehovorí, čo ju trápi. Katka si sadá k nej a začína počuť to, čo Žaneta počuje už pár minút.

„Počujem... jebú sa tam?“

„Samozrejme. To je celá práca. Máš sex a máš deň v pokoji. Nemáš sex a zničia ťa. Takže máš sex, aj keď nechceš.“

„To je hrozné!“ podotýka Katka.

„Hrozné?“ nechápavo sa na ňu pozerá Žaneta. „To je sexuálne týranie. Máš sex s nejakým chlapom a čo máš z toho? Kartičku? Na teba sa všetci tí muži nedívali.“

„Ja som s mužom ešte nikdy nebola tak... intímne,“ hovorí prekvapene Katarína.

„Katka, zlatá, pozri sa. Nepáčiš sa im. Ale sú to muži. Čo nepáči, nejakému sa zapáčiš. Ale na teba sa toľko nesústredia,“ dopĺňa Žaneta. „Pozri sa. Teraz určite nechceš nejakého cudzieho chlapa, ešte k tomu Nemca. Ale tvoj plný mechúr nad mojou posteľou tiež nie je žiadny ideál.“

Ženy zisťujú, že aj keď dvere zatvorili, ľahko sa dajú otvoriť z akejkoľvek strany. Niekoľko mužov ide k nim, na návštevu. Niektorí sú oholení a upravení, iní sú viditeľne starší.

„Möchten Sie eine Karte? Möchten Sie eine Karte?“

„Pustite nás von.“

„Ich verstehe Sie nicht. Möchten Sie eine Karte? Ja oder nein?“

„Nie. Tomu musíš rozumieť aj ty, parchant jeden nemecký!“

Zatiaľ, čo Žaneta posielala jedného z mužov preč, iný si berú za ruku Júliu. Tá sa ani nebráni.

„Čo s ňou budú robiť?“

„To musíš vedieť aj ty, Katka.“

„Ale ona nechce.“

„Im je to jedno. Aspoň sa naje. Do sýtosti.“

Katka ostáva sama. Žaneta ide von z miestnosti. Jej plán je jednoduchý. Muži si ju všimajú a ona si všima ich. Vyberá si. Takého aspoň trochu milého, nie príliš svalnatého. Relatívne neškodného.

„Poď ty trdlo, nech to máme z krku. Dáš mi kartičku.“

„Já.“ To je jediné, čo z neho vyšlo. Berie ju do svojej komnaty. Oveľa luxusnejšej. Žaneta veľmi dobre vie, čo ju čaká. Ale nie je tá, ktorá by len čakala. Po krátkej, ale aktívnej súložii, si pýta kartičku. Muž jej ju najskôr nechce dať, ale nejako ho ukecala. Sama bola prekvapená. Okamžite začala chodiť tam, kde doteraz nemohla. Na WC je i sprcha. Jej prvý cieľ. Toaleta, cigá, káva, cigá, ďalšia káva a ďalšia cigá. Z plných mís si vyberá čo chce. Švédske misy v Nemecku ju tešia a na jej počudovanie je tam viac žien ako mužov. Hovoria rôznymi jazykmi. Aj slovensky.

„Ako dlho si tu?“ pýta sa jednej zo žien a tá jej začína hovoriť svoj príbeh. Na Žanetine prekvapenie nie je vôbec smutný. Po chvíli prichádza aj Júlia a v jedálni jej sama nalieva čaj. Dobré vie, že Júlia kávu nepije.

„Čo sa ti stalo?“

„Nenávidím mužov! Nenávidím!“

„Sú to svine. Ale musíš prísť na to, ako na nich.“

„Kde je Katka?“

„Asi plače do vankúša. Môjho. Ja som si išla uloviť nejakého... však vieš. Takého, čo mi veľmi neublíži. Pár minút a hotovo.“

„Ty si ale hlava!“

„Tu musíš používať to, čo máš medzi nohami, aby ti mohla fungovať hlava. A predstav si, táto si to tu užíva.“

Kvetka z Vranova sa rozpráva s Júliou a so Žanetou. Najskôr o tomto mieste, potom o všetkom možnom. Hovorí, že niekedy je deň lepší a niekedy horší. Začína sa nudiť. Ale pracuje. Občas jej dajú niečo triediť, variť alebo krájať. Upratovanie neberie. A platia jej. Na účet rodičov. Ešte sa s nimi aj rozpráva. Na to potrebuje takú špecialitu, byť s kartičkou pri spoločnom telefóne pre všetky ženy. Je len jeden. Pre istotu. Ale je odpočúvaný. Ak povie niečo, čo by povedať nemala, tak ju čaká poriadny trest. Preto stále hovorí, že sa má dobre a že niektoré dni sú ľahšie a iné ťažšie.

„Koľko ti platia?“ pýta sa napokon Júlia.

„Za tie bežné práce je to slušné. Ale viac peňazí je za sex. Občas sem príde nejaký úchyl, ktorý má rád rôzne veľmi divné veci. No úchyl. Za to je aj desaťnásobok. Ale je to ťažké.“

Júlia ostáva, ale Žaneta ide ďalej. Chce zistiť, čo je s Katkou. Okamžite ide k svojej posteli a tam ju vidí, úplne vystrašenú. Vie, že potrebuje novú plachtu a ideálne aj novú posteľ.

„Bol tu niekto?“ pýta sa Žaneta.

„Ja chcem ísť domov! Chcem ísť domov!“

„Pod' najskôr do sprchy. Mám kartičku. Len pod'.“

Podvihnúť Katku nie je ľahké. Má nadváhu, nenechá sa dobre chytiť a vôbec nespolupracuje. „Sakra, pohni sa trochu! Chcem ti pomôcť, tak sa zdvihni!“

Celá cesta na toaletu je pomalá. Katka sa hanbí. Všetci sa na ňu pozerajú. Je pomočená, zničená, rozhodne nie je sama sebou. Jeden z mužov však nedovoľuje, aby navštívila toaletu aj Katka.

„Eine Person – eine Karte.“

„Na to ti kašlem. Musím ju umyť.“

„Eine Person – eine Karte.“

„Ja som už sex mala. Tak ja kartu mám. Pozri sa. Ty mi neveríš? Alebo mi nerozumieš? Potrebuje toaletu a sprchu. A čisté oblečenie.“

„Eine Person – eine Karte.“

„Tak fajn ty malý zmrd Nemecký!“ Žaneta dáva kartičku do roztrásených rúk svojej kamarátky a sama ide nabok. Katka je však natoľko slabá, že si nevie ani otvoriť dvere. Stabilnejšia z dvojice ide k nej a počuje tú istú nemeckú frázu.

„Du kannst ihr deine Karte nicht geben.“

„Rovno povedz, že chceš sex. Tak vieš čo? Zober si ju. Pomočenú a zlomenú. Poriadne si ju uži. A čo z toho budeš mať? Si veľký frajer?“

Nech sa pokúša o čokoľvek, nemá ako Katke pomôcť. Ani zmlátiť toho chlapa nemôže skúsiť, lebo prídu ďalší. Už teraz sú na blízku. Má však plán. Upaľuje za Júliou a Kvetkou a vysvetľuje im plán. Spolu všetky tri donesú Katku naspäť na jej posteľ, zatiaľ čo ona jej dá svoju kartičku. A ide si po ďalšiu. Zaplatí telom za priateľstvo. Tak sa to aj deje.

Po chvíli sa vracia s novou kartičkou a s tým, že dokázala tak veľa a tak jednoducho. Chytila prvého chlapa, dohodla sa a má kartičku. Už druhú. Vie, že nabudúce to možno tak ľahko nepôjde. Konečne môžu všetky štyri ženy ísť postupne na toaletu a keď vidí ten strážnik, že všetky majú kartičku, sám im otvára dvere.

V ten večer je nálada na bode mrazu. Júlia nadáva pri jablkovom koláči, Žaneta vydychuje dym z cigarety a Katka, ktorej je už o niečo lepšie, je stále v mizernej nálade. Každému a každej je jasné, že sa sem nehodí.

Ráno je jednoduché. Žaneta chce rannú cigu. Ešte včera si ako poslednú vec s kartičkou, ktorú musela zase odovzdať, vybavila nové plachty i nový matrac. To všetko bez znalostí nemčiny. Trochu s tým pomohla Júlia, ktorá vie pár slov, a Kveta. Tá ich vie viac, ale žiadna učiteľka nemčiny nie je.

„Kveti, ty si čo predtým vlastne robila?“

„Učila som. Francúzštinu a občiansku.“

„Tak to si dopadla dobre. Ako občan druhej kategórie v krajine tesne vedľa.“

„Z toho by som ja nevyžila,“ spomína Júlia a všetci sa začínajú smiať. Okrem Katky.

Žaneta prichádza s nápadom, ale nechce to hovoriť veľmi nahlas. Ide s Júliou ďalej od ostatných, aby ju nebolo počuť.

„Mám super plán.“

„Aký?“

„Vyberiem si jedného. Ako milenca. Každý deň mám kartu a hlavne pokoj. Pomilujem sa, niečo odpracujem a ešte mi to aj zaplatia. Ak nekecajú s tým platením. Ale vraj to chodí na účty. Tie peniaze naozaj prichádzajú, vravela Kveta.“

„Mňa muži zradili a zranili už veľakrát. Nechcem milenca.“

„Chceš jedného stáleho milenca, nejakého fešáka, alebo nejakých náhodných chlapov, ktorí ti môžu poriadne ublížiť?“

„To nie je veľmi na rozhodovanie.“

„Tak vidíš, Julča. Niečo vymyslíme, dáme hlavy dokopy.“

„Ale čo s Katkou? Tá je panna. Tá asi nebude mať žiadneho milenca.“

„Možno sa jej to zapáči. A hlavne, čo tu má iné robiť? Pomáhať jej musíme, to je jasná vec.“

Všetky ostatné ženy v celej tej ohromnej a dosť tmavej budove skoro stále klebetia. Raz niečo treba zašit' alebo nakrájať, ale inak veľmi ťažko nepracujú. Aspoň nie v tejto časti budovy.

Na ďalší deň je Kataríne znovu zle. Dostáva návštevu a ešte do toho sa dozvedá, že prichádza nejaký z tých externých pánov, ako im tu hovoria. Skrátka úchyl. Teraz taký, ktorý si poriadne pripláť za ruskú pannu. To, že Katka nie je Ruska ale Slovenka, je pre tých nemeckých zvrhlíkov nepodstatné. Nepoznajú rozdiel, ale pannu chcú. Je jedno, či peknú alebo škaredú, mladú alebo starú. Skrátka, aby bola panna.

„Ja by som si to s tebou vymenila,“ hovorí jej Júlia. „Ja panna nie som, ale ak to nepozná a dostanem navyše peniaze, tak to beriem. Mám dlhy, ktoré musím splácať.“

„To by si pre mňa naozaj urobila?“

„Naozaj. Nejakto vymyslíme,“ uisťuje ju.

Ten externý pán vyzerá zvlášť odpudivo. Cítiť z neho alkohol. Nikto nevie aký, ale je ho veľa. V ruke má hnusnú cigaru a v luxusnom saku prichádza škaredý chlap s vráskami, špinavou hlavou a v nevkusných okuliaroch. Júlia si chce zarobiť a zároveň chce pomôcť aj jej kamarátke. Ale nedarí sa. Niektorý z tých chlapov mu hovorí, že s ňou bol sex celkom dobrý. Takže nie je panna. Júlia dostáva ranu päst'ou. Berú jej kartičku, ktorú sa snažila schovať a vlečú ju niekam preč.

Len čo si to všima Žaneta, okamžite sa snaží všetkých upokojiť. Lenže tí Nemci nerozumejú slovám ako prepáčte či nedorozumenie. Nedostáva žiadnu ranu, len ju berú nabok. Hladnej a smädnej Kataríny sa nemá kto zastat'. Po hodine trápenia jej v nemčine hovoria, že poslali peniaze na číslo účtu. Jeden z mužov jej nesie kartičku. Jej prvú. Katka sa na ňu pozerá, ale neberie ju ani do rúk. Pozerá sa do múru a plače. Môže odísť z toho strašného miesta do svojej izby, ale telo ju neposlúcha a hlava je v úplnom zmätku.

Chvíľu trvalo, kým ju Žaneta našla. Doniesla jej vodu i teplú deku. Dobro si pamätá na jej prvé milovanie. To bolo na konci základnej. S najlepším chlapom v celej deviatej B. Mala ho rada a on ju. Všetko bolo super. Situácia s Katkou je však presne opačná.

„Ujdeme. Zmizneme. Dostaneme sa odtiaľto. Rozumieš?“

Katka neodpovedá. Stráca chuť a vôľu žiť. Žaneta robí presne to, čo ju napadlo v tom istom okamihu. Hľadá sanitku. Netuší, ako sa nemecky povie ambulancia, asi jeden z tých výrazov, ktorý má iba nemčina a nikto iný. Ale skúša to. Prichádza jeden z lekárov, ktorý tu tiež pracuje. Rýchlo ju prezerá a hovorí niečo o pokoji a oddychu. Pravdepodobne. Žaneta zisťuje viac a to, čo zistila, ju zraňuje najviac zo všetkého. Julku tak zmlátili, že len leží a pre modriny nevidí. Je v hroznom, dobitom stave a ani nemusí na konci dňa odovzdávať kartičku. Isté je len to, že zajtra ráno ju bude musieť znovu získať. Tak, ako väčšina.

Dozorkyňa dáva k jej menu na tabuľu malú značku. Nevysvetľuje, čo to znamená, ale určite to nič dobré nie je a nebude. Peklo pre ňu ani pre iné rozhodne nekončí.

Na ďalší deň prichádza niečo, čomu tu hovoria náhla kontrola. Prichádza sem niekoľko starých dedkov, ktorí si zaplatili pobyt so všetkými ženami a dievčatami. A keď niekto z nich povie, že sa tá alebo oná správala hnusne, dostane trest. Žanete je jasné, že toto je jeden z príjmov tejto krabice. Jednoducho kto chce sex a nechce ísť do bordelu alebo hľadať premrznutú ľahkú ženu niekde na odpočívadle, ten si príde sem. Zisťuje od Kvetky, že pre nemeckých dôchodcov sú ženy z celého sveta ako zoo, až na to, že s miestnymi zvieratkami majú sex a môžu ich hodnotiť. Skrátka je tam veľa dôchodcov, ktorí sú príliš málo odvážni na niečo, ale na iné veci majú odvahy dosť.

Žaneta má najväčšie šťastie. Narazila na staršieho pána, ktorý vie čiastočne česky a anglicky. Ľahko sa s ním dohaduje. Všetko, naozaj všetko, čo si bude priať, výmenou za to, že mu to bude plniť každý deň a zadarmo. Nevýhodné na prvý pohľad, ale zároveň jediný spôsob, ako sa odtiaľto dostať. Využíva všetky svoje skúsenosti a vie, čo urobí ako prvé. Roznesie letáky a zavesí na sociálne siete čo najviac informácií o tomto podvode. Muž si ju nenápadne berie domov a ona sa popri tom snaží zapamätať z cesty čo najviac, vrátane čísla jeho auta. Vie, že každá takáto informácia môže pomôcť polícii zistiť viac o tomto mieste a dať čo najskôr otrokyniam slobodu a nádej na nový život. Aj Julke, aj Kataríne, aj tej Kvetke, ktorá jej vždy pomohla.